

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה ב'
ממלך וקיסר (1)
גליון 97

שבת שלום, קוראים יקרים!

השבוע התחלנו את המעשה השני מספורי מעשיות. רבנו הקדוש מספר על בן מלך ובת קיסר שהיה התקשרות ביניהם, ונטל הבן מלך טבעת ונתן לבת קיסר. אנשי שלומנו היו אומרים שהטבעת שנתן לה מרמז על האמונה, שמקיפה את האדם כמו טבעת מסביבו, כמו שכתוב "אמונתך סביבותיך" ורמז בזה שכל מה שיעבר עליהם מניעות והתרחקות כמו שאנו רואים בהמשך המעשה, יחזיקו תמיד באמונה.

וגם הצדיק שכל עסקו עמנו הוא להכניס אמונה קדושה בכל אחד מישראל, הוא נותן לנו טבעת, שזה האמונה הקדושה לכל אחד שמתקרב אליו, שיחזיק עצמו בכל מה שיעבר עליו.

אם נשאל כל אחד: מה זה אמונה? הוא יענה בודאי שזה להאמין בה' יתברך, זה נראה כל כך פשוט, כל אחד מבין את זה. - אם כן מה נותן לנו הצדיק? מה זה האמונה הקדושה שמקבלים מהצדיק?

"טוב ה' לכל, ורחמי על כל מעשיו", כשהולך לנו כסדר, אנו מבינים את זה מצדו, אך כשעובר מה פניו, כן צריך אמונה, שהיא למעלה מהשכל, להאמין שגם מה שעובר עלי עכשו, שנראה כל כך גרוע, זה בדיוק מדק מה' יתברך, וזה טוב ונכון עבורי. פה מתחיל נסיון האמונה, איך כל אחד מחזיק את עצמו באמונה שלו בה' יתברך ובצדיקים. כמו שאנו רואים בספור, שכשגב המלך נתן את

הטבעת, עדין הכל הלך כסדר, אך אחר כך פשה מאבדים את הטבעת, שזה האמונה, הם מתרחקים זה מזה ותועים בדרך, ועובר עליהם נסיונות רבים.

כשיהודי מרגיש כשלא הולך לו כרצונו, שנעשה לו עול, או שיש כאן טעות, וכד'... זה נקרא נפילת האמונה. ואז, אפטר ח"ו להתרחק ולתעות, כי האמונה הפשוטה הוא: שמה מצעדי גבר, וכל מה שיה עושה זה לטובה. מלמדנו רבנו, שעקר הנסיון בזה העולם, הוא בענין האמונה, ואמר על זה הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר ז"ל שחשוב מאד שכל אחד ישגן לעצמו את לשון רבנו: העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו, ולחזק את עצמו באמונה. (לקו"מ תנינא תורה ה')

אמונה זה לא משהו שקורה מעצמו, אלא צריך להתחזק בזה מאד, להכניס בדתנו שה' יתברך הוא טוב לכל, "ממלא כל עולמין וסובב כל עולמין, ואין שום מציאות מבלעדיו כלל, בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם", וכל מה שעובר עלינו הכל כולל הכל, הוא רק ממנו יתברך, וזה צריך כל כך להיות חזק בדתנו, שגם ברגעים של קשי נהיה מקפים בטבעת האמונה.

כשצוה רבנו הקדוש למוהרנ"ת לחדש חדושי בתורה, אמר לו: "כשתכתב בענין אמונה ובענין הצדיק תשחרר עטף, וכתב מה שיותר 'זאלסטו צו לאזן די פען און שרייב וואס מער". כי האמונה בה' יתברך ובצדיק האמת, זה יסוד כל היהדות.

שבת שלום ומברך.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ב' ממלך וקיסר (1) שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

להם, שהוא יודע, כי הוא היה עמו אז במקום שלמד שם, והגיד להם הדבר.

ואזי נזכר המלך, שכבר נתחתן הוא עם הקיסר מקדם. והלך וכתב להקיסר, שיכין עצמו על החתונה, כי כבר נתקשרו מקדם, כנ"ל.

ולא רצה הקיסר, אף לא היה יכול להעז ולסרב, והשיב לו, שישלח המלך בנו אליו, ויראה אם יוכל לנהג מדינות אזי ישיא בתו אליו; ושלח בנו אליו (הינו שהמלך שלח בנו להקיסר, כאשר צוה הקיסר, כנ"ל). והושיבו הקיסר בתוך חדר ומסר לו נירות של עסקי המדינה, לראות אם יוכל לנהג את המדינה.

והבן מלך היה מתגעגע מאד לראות אותה, ולא היה אפשר לו לראותה. פעם אחד הלך אצל כותל של אספקלריא, וראה אותה, ונפל חלשות, ובאתה היא אליו ונערתו וספרה לו, שאינה רוצה שום שדוף מחמת ההתקשרות עמו. ואמר לה: מה נעשה, ואביך אינו רוצה? ואמרה: אף-על-פי-כן. אחר-כך התיעצו, שיניחו לפרש עצמם על הים. ושכרו להם ספינה ופרשו בים.

והלכו על הים, אחר-כך רצו לקרב עצמם אל הספר, ובאו לספר והיה שם יער, והלכו לשם. ולקחה הבת קיסר הטבעת ונתנה לו, והיא שכבה שם. אחר-כך ראה הבן מלך, שבסמוך תעמוד, והניח הטבעת אצלה. אחר-כך עמדו והלכו אל הספינה.

בתוך כך נזכרה, ששכחו הטבעת שם, ושלחה אותו אחרי הטבעת. והלך לשם, ולא היה יכול למצא המקום. והלך למקום אחר, ולא היה יכול למצא הטבעת. והיה הולך לבקשו ממקום למקום, עד שנתעה, ולא היה יכול לחזר.

מעשה בקיסר אחד, שלא היה לו בנים. גם מלך אחד לא היה לו בנים. ונסע הקיסר על הארץ לשוטט לבקש אולי ימצא איזה עצה ותרופה להוליד בנים. גם המלך נסע כמו כן,

ונזדמנו שניהם לפנדק אחד, ולא היו יודעים זה מזה. והכיר הקיסר בהמלך, שיש לו נמוס (של מלכות), ושאל אותו, והודה לו שהוא מלך. גם המלך הכיר בקיסר גם-כן, והודה לו גם-כן; והודיעו זה לזה שנוסעים בשביל בנים.

ונתקשרו שניהם, באם שיבואו לביתם ויולידו נשותיהם זכר ונקבה באפן שיהיו יכולים להתחתן, אזי יתחתנו בין שניהם. ונסע הקיסר לביתו והוליד בת, והמלך נסע לביתו והוליד בן, וההתקשרות הנ"ל נשכח מהם.

ושלח הקיסר את בתו ללמד, גם המלך שלח את בנו ללמד ונזדמנו שניהם אצל מלמד אחד, והיו אוהבים זה את זה מאד, ונתקשרו ביניהם, שישאו זה לזה. ונטל הבן מלך טבעת ונתן על ידה, ונתחתנו יחד. אחר-כך שלח הקיסר אחר בתו והביאה לביתו. גם המלך שלח אחר בנו והביאו לביתו.

והיו מדברים שדוכים לבת הקיסר, ולא רצתה שום שדוף מחמת התקשרות הנ"ל, והבן מלך היה מגעגע מאד אחריה. גם הבת קיסר הייתה עצבה תמיד. והיה הקיסר מוליכה לחצרות שלו ופלטין שלו, והראה אותה גדלתה, והיא הייתה עצבה.

והבן מלך היה מגעגע מאד אחריה עד שניחלה, וכל מה שישאלו אותו על מה אתה חולה, לא רצה להגיד, ואמרו להמשמש אותו: אולי תוכל אתה לחקור אצלו? ואמר

וְהִיא הַלְכָה לְבִקְשׁוֹ, וְנִתְעִית גַּם־כֵּן. וְהָיָה הוּא הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה.

אַחֲרֵיכֶם רָאָה דָרָךְ, וְהֵלֵךְ לְיִשׁוּב; וְלֹא הָיָה לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת, וְנִעְשָׂה מִשְׁרֵת. גַּם הִיא הָיְתָה הוֹלְכֶת וְתוֹעָה, וְיֹשְׁבָה עִצְמָה, שְׁתַּשֵּׁב אֶצֶל הַיָּם, וְהֵלְכָה אֶל שְׂפַת הַיָּם, וְהָיָה שָׁם אֵילָנוֹת שֶׁל פְּרוֹת, וְיֹשְׁבָה שָׁם, וּבַיּוֹם הָיְתָה הוֹלְכֶת אֶצֶל הַיָּם, אוֹלִי תִמְצָא עוֹבְרִים וְשׁוֹבִים, וְהָיְתָה מִתְּפַרְנֶסֶת מֵהַפְּרוֹת, וּבְלִילָהּ הָיְתָה עוֹלָה עַל אֵילָן כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה נִשְׁמָרֶת מִן הַחַיּוֹת.

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה סוֹחַר גָּדוֹל מִפְּלֶג מָאֵד, וְהָיָה לוֹ מִשְׂא וּמִתָּן בְּכָל הָעוֹלָם. וְהָיָה לוֹ בֶן יַחִיד, וְהִסּוֹחַר הָיָה זָקֵן. פַּעַם אֶחָד אָמַר הֵבֵן לְאָבִיו: בְּאֲשֶׁר שָׁאַתָּה זָקֵן וְאֲנִי נָעַר, וְהִנְאָמְנִים שְׁלֹךְ אֵינָם מִשְׁגִּיחִים כָּלֵל עָלַי, וְאַתָּה תִּסְתַּלֵּק, וְאַהֲיָה נִשְׂאָר רִיק, וְלֹא אֲדַע מָה לַעֲשׂוֹת, בְּכֵן תֵּן לִי סְפִינָה עִם סַחּוּרָה, וְאַלְךָ עַל הַיָּם כְּדִי לִהְיוֹת בְּקִי בְּמִשְׂא וּמִתָּן. וְנָתַן לוֹ אָבִיו סְפִינָה עִם סַחּוּרָה, וְהֵלֵךְ לְמַדְיָנוֹת, וּמָכַר הַסַּחּוּרָה, וְקָנָה סַחּוּרָה אַחֶרֶת וְהִצְלִיחַ.

בְּהִיוֹתוֹ עַל הַיָּם, רָאוּ אוֹתָן הָאֵילָנוֹת הַנִּל (שֶׁהָיְתָה הַבַּת קִיסָר שָׁם), וְסָבְרוּ שֶׁהוּא יֹשׁוּב, וְרָצָה לִילֵךְ לְשָׁם; וּכְשֶׁנִּתְקַרְבוּ רָאוּ שֶׁהֵם אֵילָנוֹת, וְרָצוּ לַחֲזוֹר. בְּתוֹךְ כֶּף הַצִּיץ הִסּוֹחַר (הַיָּנִי בֶן הַסּוֹחַר הַנִּל) לְתוֹךְ הַיָּם וְרָאָה שָׁם אֵילָן, וְעָלָיו כְּמַרְאֵה אָדָם, וְסָבַר שֶׁמָּא הוּא טוֹעָה עִצְמוֹ, וְהִגִּיד לְשָׂאֵר הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ שָׁם, וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ גַם־כֵּן כְּמַרְאֵה אָדָם עַל הָאֵילָן.

וְהִתְיַשְּׁבוּ לְהִתְקַרֵּב לְשָׁם, וְשִׁלְחוּ אִישׁ עִם סְפִינָה קִטְנָה לְשָׁם. וְהֵם הָיוּ מִבִּיטִים בְּתוֹךְ הַיָּם כְּדִי לִכְוֹן אֶת הַשְּׁלִיחַ, שֶׁלֹּא יִטְעָה מִן הַדָּרָךְ, כְּדִי שֶׁיִּלְךָ מִכּוֹן אֶל הָאֵילָן הַנִּל. וְהֵלֵךְ לְשָׁם, וְרָאָה, שִׁיּוֹשֵׁב שָׁם אָדָם, וְהִגִּיד לָהֶם.

וְהֵלֵךְ בְּעִצְמוֹ (בֶּן הַסּוֹחַר הַנִּל) וְרָאָה, שִׁיּוֹשְׁבַת שָׁם (הַיָּנִי הַבַּת קִיסָר הַנִּל, שֶׁהָיְתָה יּוֹשְׁבַת שָׁם, כַּנִּל) וְאָמַר לָהּ שֶׁתֵּרַד. וְאָמְרָה לוֹ, שְׂאִינָה רוֹצָה לִכְנֹס אֶל הַסְּפִינָה כִּי אִם

שִׁיבְטִיחָהּ, שֶׁלֹּא יִגַע בָּהּ כִּי אִם כְּשִׁיבּוֹא לְבֵיתוֹ וְיִשְׂא אוֹתָהּ כְּדָת. וְהִבְטִיחַ לָהּ, וְנִכְנְסָה אֶצְלוֹ לְסְפִינָה. וְרָאָה, שֶׁהִיא מְזַמְרֶת עַל כְּלִי־זֶמֶר וּיְכוּלָה לְדַבֵּר בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת, וְשִׁמַּח עַל שֶׁנִּזְדַּמְנָה לוֹ.

אַחֲרֵיכֶם, כְּשֶׁהִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב לְבֵיתוֹ, אָמְרָה לוֹ, שֶׁהַיִּשָּׁר שְׁיִלְךָ לְבֵיתוֹ וְיִוְדִיעַ לְאָבִיו וְיִקְרֹבֶיךָ וְכָל מִידְעֶיךָ, שֶׁכֵּלָם יֵצְאוּ לְקִרְאָתָהּ, בְּאֲשֶׁר שְׁמוֹלִיךְ אִשָּׁה חֲשׁוּבָה כְּזוֹ, וְאַחֲרֵיכֶם יִתְוַדַּע לוֹ מִי הִיא (כִּי גַם מִקִּדְּם הִתְנַתָּה הִיא עִמּוֹ שֶׁלֹּא יִשְׂאֵל אוֹתָהּ מִי הִיא עַד אַחֵר הַחֲתָנָה, אַז יֵדַע מִי הִיא) וְהִסְכִּים עִמָּהּ. אָמְרָה לוֹ: גַּם הַיִּשָּׁר, בְּאֲשֶׁר שָׁאַתָּה מוֹלִיךְ אִשָּׁה כְּזוֹ, שֶׁתִּשְׁפָּר אֶת כָּל הַמַּאֲטָרָאסִן הַמוֹלִיכִין הַסְּפִינָה, לְמַעַן יִדְעוּ, שֶׁהִסּוֹחַר שְׁלָהֶם יֵשׁ לוֹ נְשׂוֹאִין עִם אִשָּׁה כְּזוֹ וְהִסְכִּים עִמָּהּ.

וְלָקַח יַיִן טוֹב מְאֹד, שֶׁהָיָה לוֹ בְּסְפִינָה, וְנָתַן לָהֶם, וְנִשְׁתַּכְּרוּ מְאֹד, וְהוּא הֵלֵךְ לְבֵיתוֹ לְהוֹדִיעַ לְאָבִיו וְיִקְרֹבֶיךָ, כַּנִּל, וְהַמַּאֲטָרָאסִן נִשְׁתַּכְּרוּ וְיֵצְאוּ מִן הַסְּפִינָה, וְנָפְלוּ וְשָׁכְבוּ בְּשִׁכְרוּתָם.

וּבְעוֹד שֶׁהָיוּ מְכִינִים עִצְמָם שָׁם לִילְךָ לְקִרְאָתָהּ עִם כָּל הַמִּשְׁפָּחָה, הֵלְכָה הִיא וְהִתִּירָה הַסְּפִינָה מִן הַסֶּפֶר, וּפְרָשָׂה הַוִּילּוֹנוֹת (הַיָּנִי הַלְוִוִּינְטוֹן), וְהֵלְכָה לָהּ עִם הַסְּפִינָה. וְהֵם בָּאוּ אֶל הַסְּפִינָה (הַיָּנִי כָּל הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל הַסּוֹחַר) וְלֹא מִצְאוּ דָבָר.

וַחֲרָה לְהַסּוֹחַר, אָבִי הַבֶּן הַנִּל, מְאֹד, וְהוּא צוֹעֵק וְאוֹמֵר (הַיָּנִי הַבֶּן שֶׁל הַסּוֹחַר הַנִּל, שֶׁהָיָה בָּא עִם הַסְּפִינָה הַנִּל, צָעַק וְאָמַר): תֵּאֲמִין לִי, שֶׁהִבְאֵתִי סְפִינָה עִם סַחּוּרָה וְכוּ', וְהֵם אֵינָם רוֹאִים דָּבָר. וְאָמַר לוֹ: תִּשְׂאֵל לְהַמַּאֲטָרָאסִן! וְהֵלֵךְ לְשִׂאֵל אוֹתָם, וְהֵם שׁוֹכְבִים שְׁכוּרִים,

אַחֲרֵיכֶם נִנְעְרוּ. וְשָׂאֵל לָהֶם, וְאֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל מָה עָבַר עֲלֵיהֶם, רַק יוֹדְעִים, שֶׁהִבְיָאוּ סְפִינָה עִם כָּל הַנִּל, וְאֵינָם יוֹדְעִים הֵיכָן הוּא. וַחֲרָה הַסּוֹחַר מְאֹד עַל בְּנוֹ, וְגִרְשׁוּ מִבֵּיתוֹ, וְלֹא יָבּוֹא לְגַגֵּד פְּנֵיו. וְהֵלֵךְ מִמֶּנּוּ נֶעַ וְנָד, וְהִיא (הַיָּנִי הַבַּת קִיסָר הַנִּל) הָיְתָה הוֹלְכֶת עַל הַיָּם.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ב' - ממלך וקיסר (1)

- ט. היכן שכחה הבת קיסר את הטבעת שקבלה מהבן מלך?
 בביתה לפני שיצתה
 בספינה
 ביער היכן ששכבה
 י. מי מצא את הטבעת?
 בן המלך
 בת הקיסר
 אף אחד
 יא. מה קרה לבן המלך ולבת הקיסר?
 המשיכו ללכת ביחד
 נפרדו כל אחד לדרכו
 הלכו ותעו ונאבדו אחד מהשני
 יב. מה נעשה הבן המלך אח"כ?
 מלך
 יעדנירל
 משרת
 יג. מה נתן הסוחר הזקן לבנו?
 כסף שיתפרנס מזה ימי חייו
 ספינה עם סחורה
 הרבה בתים שישתכר מזה
 יד. מה ביקש בן הסוחר מהבת הקיסר שהיתה על האילן?
 שתירד
 שתשאר למעלה
 שתראה לו את הדרך
 טו. מה עשתה בת הקיסר בזמן שבן הסוחר הלך לאביו?
 לקחה יין ונתנה למאטראסין
 התירה הספינה ופרשה הוילונות והלכה לה עם הספינה
 שתי התשובות נכונות
 טז. מה עשה הסוחר לבנו כשראה שהספינה לא נמצאת?
 נתן לו ספינה נוספת עם סחורה שיתחיל שוב
 צעק עליו
 גירשו מביתו
- א. האם למלך ולקיסר היו בנים?
 למלך היה בנים, ולקיסר לא היה בנים
 למלך לא היה בנים ולקיסר היה בנים
 למלך ולקיסר לא היה בנים
 ב. היכן נזדמנו המלך והקיסר?
 בארמון המלוכה של המלך
 בארמון המלוכה של הקיסר
 בפונדק אחד
 ג. האם ידעו זה מזה?
 כן
 לא
 רק המלך ידע מהקיסר
 ד. איזה קשר התקשרו ביניהם המלך והקיסר?
 שאם יולידו נשותיהם זכר ונקבה אזי יתחתנו בין שניהם
 שיהיה שלום בין שתי המדינות כל ימיהם
 שיתאחדו שתי המדינות של שתיהם ויהיה רק מלך אחד
 ה. היכן נזדמנו בן המלך ובת הקיסר יחד?
 בפונדק אחד
 הם גרו בשכנות
 אצל מלמד אחד
 ו. איזה קשר נתקשרו ביחד בן המלך ובת הקיסר?
 שלא יריבו אף פעם
 שישאו זה את זה
 שכשהם יגדלו ויולידו בן ובת, ישאו זה את זה
 ז. למה לא רצתה שום שידוך בת הקיסר?
 כי היא רצתה רק את בן של מלך הכי גדול
 כי היא רצתה רק בן מלך שהוא עשיר גדול
 כי היא התקשרה כבר עם בן המלך הנ"ל
 ח. עם מה נסעו בן המלך ובת הקיסר?
 על סוס ועגלה
 על ספינה של אביה
 שכרו להם ספינה והלכו על הים

ואתה בן המלך נלכה ונסעה ושבנו לביתם - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72